

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-711-923-7

Tehnoredactor: Mihăița Stroe

Editor: Valentin Ajder

Mihail Soare

Moaștele și alte povestiri

Cuvânt înainte al autorului

E I K O N

București, 2018

ta. Ei, bine, cam asta a fost istoria lui Samoilă Mârza, fotografia unirii, despre care habar n-aveai, cogeamite profesorul. La început n-a fost cuvântul, cum zice nu știu unde nu știu cine, vreun popă desigur, că de ei e doar gura și buzunarul pân' la glezne, ci imaginea, și abia apoi s-a gândit omul s-o numească în vreun fel."

Profesorul fusese dintotdeauna de părere că de la o generație la alta lumea e tot mai săracă în valori, și dându-și seama de inimaginabila degradare la care s-a ajuns, își ajustase regretul că îmbătrânește, ceea ce nu se întâmpla și la vederea unor coapse mai acătării forfecând aerul pe stradă. Oricum, îl pusesse pe gânduri povestioara amicului Muzeu și aproape că era în stare s-o creadă, într-atât de frumoasă era. Iar când îl auzise că e gata să-și vândă micul apartament din Crângași – „cartier de cartier, cu piață, cu crâșme nenumărate, ba chiar cu pescărie, cu două chioșcuri de Fornetti, și cu populație majoritar rapidistă” – pentru a strânge banii cu care ar fi putut cumpărat un aparat de fotografiat nefuncțional, cu burduf, o vechitură – precis îl minșise cineva, dornic de un alișveriş baban, că e al lui Samoilă acela – își dădu seama că toată viața lui n-a avut nici un ideal. Pe când Muzeu avea.

Se făcuse două după prânz iar patronul tot nu venise și, ca niciodată la ora asta, taman când setea e mai mare ca nicicând și berea mai brumată, cârciuma era goală, cele două personaje, adevărate obiecte de inventar, părând a fi transpuse într-un alt timp, în cel din urmă cu un secol probabil. Doar o cohortă de muște zbura dezordonat de colo-colo, puține dintre ele așezându-se pe câte ceva, pe mese, pe tejghea, pe buzele paharelor, ocolind, nu se știe de ce, televizorul, altădată locul lor preferat. Poate și pentru că de acolo, în pauza de publicitate a unei emisiuni de doi bani, răzbătea enervant, a mia oară în ziua aceea, o reclamă versificată, tâmpită: „Cum cinstim noi Centenarul/ Dacă nu-ncingând grătarul."

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Moaștele.....	7
Vestonul vișiniu, cu nasturii aceia lucitori.....	15
Asemenea lui Simeon Stâlpnicul	28
Falsificatorul.....	46
Frizerul, cu viața și morțile lui	62
Borțoasă, și cu fazanul acela pe cap	69
Zălud copistul, restul, tot ca el	79
Omul care nu există	99
Și-atunci i-a lăstărit piciorul	112
Leopold, insularul.....	125
Că din lut sunt toate.....	142
Și nimicul e totul.....	153
Samoilă.....	170

CUVÂNT ÎNAINTE

Proze scurte scrisesem sporadic, însă ele aveau mai mult forma unor texte satirice născute ca urmare ale peregrinărilor mele cu iz turistic într-o țară în care amatorismul e reazem în ale hotelăriei și ospătăriei, dar luasem în vârful condeiului și năucitoarea politichie mioritică, rezultând de aici două volume de tălmăciri (editoriale de pe la diverse publicații, adunate în „Tălmăciri politice”, Editura Betta, 2015, 2016), pe măsura eroilor inspiratori. Și ele tot un soi de proze scurte.

Altfel, prima povestire în înțelesul definiției termenului, ca specie a genului epic, „Frizerul, cu viața și morțile lui” a fost scrisă în octombrie 2017, cu ocazia primei ediții a Concursului Național de Proză Scurtă „Nicolae Velea”, onorabilii jurați de acolo declarând-o câștigătoare. Au urmat altele, constatând după nici un an că sunt suficiente pentru încă o carte.

Poate că gestul meu de a le publica aduce a altruism, gândindu-mă că de fapt textele acestea sunt un fel de basme pentru copilul întârziat din mine, nevoia de ficțiune nefiind altceva decât nevoia de regăsire a unei vârste pentru care timpul nu este o componentă a realității, ci o abstractizare inutilă. Iar realitatea devine, aflată în prizonieratul unei minți ce-și refuză oglindirea într-o apă mișcătoare, *cealaltă realitate*, alcătuită dintr-o substanță aproape imposibil de asimilat normalului văduv de plăsmuiri.

Subiectele celor treisprezece proze mi-au apărut, într-un fel, ca amintiri trăite, cutreierându-mi furtunos launtru și dându-mi ghes să le aștern pe hârtie fără să mă pot împotrivi,

lăsând la o parte lucruri și proiecte ce revendicau, cu temeiul dat de cronologie măcar, o anume întâietate. Scrierea lor a fost, așadar, ca o întreprindere obligatorie, iar plăcerea de a le da viață a stat pe alocuri la hotarul visului frumos, arar îngăduit. A fost o experiență cuceritoare, deloc departe, dacă nu voi avea încotro, trezindu-mă iarăși potopit de povești, de o recidivă.

Autorul
16 septembrie 2018

MOAȘTELE

De când se știa (iar asta se întâmpla de vreo cincizeci de ani, chiar dacă nu-i arăta nicicum, părând încremenit într-o altă vârstă, aidoma nebunilor) fusese ceea ce lumea numește, cuprinzător și poetic totodată, un neisprăvit, și era de mirare că nu ajunsese cerșetor sau pușcăriaș, dar asta numai pentru cei cărora lumea li se înfățișa doar în alb și negru, arareori în câte-un amărât de gri cenușiu, fără să vadă dincolo de aparențe, unde e de cele mai multe ori viața adevărată. De altfel, chiar el obișnuia să spună că adevărul e singurul lucru de pe lumea asta pomenit de toți, dar nevăzut de nimeni, motiv pentru care prietenii de ocazie strânși în vreuna din cârciumile locului în jurul mesei sale în așteptarea unui șnaps gratis nu-și mai storceau creierii ascultându-l, să caute îndărătul vorbelor în tortocheate, ca din cărți, înțelesul ascuns. Era un pierde-vară pentru care orice zi poate fi ultima și de aceea socotea că nu are nici un rost să se spetească muncind, preferând să trăiască din fel și fel de expediente iscusite, aflate la marginea legii, dar înlăuntrul ei, negustorind cu fler orice îi cădea în mână, mai cu seamă antichități cumpărate de prin talciocurile de aiurea (el pomenea de unele din țări îndepărtate despre care concețenii săi nici nu credeau că există, luându-le drept născociri ale unei minți duse – că prea sunau ciudat) sau de la mica publicitate (nu era zi de la Domnul în care poștașul să nu-i aducă un maldăr de ziare) și revândute mai apoi unor amatori împătimiți, uneori câștigând grămezi de bani din aceste alișverișuri, după vreo lovitură mai acătării lăsându-se toropit de o lăncezeală vecină cu hibernarea întinsă pe luni întregi, un soi

de păstrare a resurselor, întocmai ca la animalele adaptate de minune venirii anotimpurilor mai puțin prietenoase. Disparea, pur și simplu, din peisajul tern al aceluia târg de provincie în care lucrurile cu adevărat notabile erau înmormântările și câte-o beție mai crâncenă terminată cu capete sparte și cu înjunghieri despre care singura gazetă din zonă scria săptămâni de-a rândul, întorcând pe toate fețele evenimentul cu pricina, lăbărțându-l și înflorindu-l, în așteptarea următorului.

Se alesese de pe urma însurătorii cu o avere frumoșică, dar pe care o risipise în nici doi ani de la divorț, ale cărui pricini erau necunoscute celorlalți (poate nici lui nu-i apăreau prea clare), lăsându-i-se fiecărui comentator de conjunctură (iar aici bârfa era principala ocupație, ca-n orice comunitate unde se moare de plictiseală) libertatea de a crede ce vrea despre o despărțire oarecare, cum sunt cu miile într-o zi, unii preferând povestea unui amantlâc înnebunitor venit din senin pe capul bieteii femei, pierdut după cine știe ce derbedeu din lumea mare, alții luând de bună varianta unei înțelegeri dubioase sau neputința de-a avea urmași, găsindu-se câțiva descrierați în stare să creadă că la mijloc ar fi fost o crimă, neexistând nimeni care să jure că ar fi văzut-o pe Svetlana (nici numele acesta slav nu se știa dacă e cel real) plecând. A transformat în bani toate pământurile (și nu erau puține, mai bine de douăzeci de pogoane cu vii roditoare și cu livezi ca din picturile rusești de frumoase), bijuterii din aur și platină pline de pietre prețioase și după ce și-a construit o măgăoaie de clădire în spatele grădinii, înaltă cât castelul de apă din Dealul lui Stângă, folosită apoi pentru a-și depozita vechiturile acelea de om nebun („eu însumi sunt ditai vechitura”, spunea), fiare vechi, tablouri de nepus măcar în grajd, tot soiul de terfeloage indecifrabile de pe vremuri, statuete bune doar de spart nuci sau de bătut cuie, s-a pus pe niște răsunătoare paranghelii laolaltă cu alți terchea-berchea așijderea lui: Popa Aurică Plumb, în-

vățătorul Tomiță, un venetic de prin Basarabia, frizerul, un agent de la Fisc și alți câțiva de aceeași teapă. Lor li se alăturau toți ceilalți norocoși aflați în local la acea oră, a descinderii sale dimpreună cu gașca de bețivani, dând de băut și de mâncat tuturor, cu o mărinimie specifică unuia care știe că mâine va fi pe lumea cealaltă, după cum îi va fi prorocit un doftor jidan, iar pe cei doi lăutari tuciurii, un acordeonist cocoșat și un violonist, ambii din neamul lui Vânătu, îi angajase cu carte de muncă, plătindu-le regulat dările către statul nesătul, astfel încât să-i stea la dispoziție permanent, fiind obligați să spună prezent oricărei chemări, oriunde s-ar fi aflat, la coasă, lângă muieri molfăindu-le sânii, sau în pat, beți morți.

Doar că paguba cea mare nu fuseseră chefurile nesfârșite, ci pierderile de la cursele de cai, unde paria sume uriașe pe niște mârțoage, luându-se după numele lor – și cu cât acestea erau mai poetice, cu atât arunca mai multe parale în joc – și nu după performanțele avute până atunci, după vârstă sau după ascendența lor, nădăjduind că Dumnezeu îl va răsplăti ca mai mereu, dându-i un purcoi de bani, milioane, multe milioane, cu care să-și poată împlini un gând ascuns purtat cu sine de zeci de ani: acela de a-și cumpăra o insulă, fie ea și cât o grădină de zarzavat de câțiva ari, într-o mare neștiută de vreun atlas, departe de oameni, doar el cu el, gândindu-se la misterele nedelegate ale unei lumi tot mai străine lui, plină de falsitate și de dispreț.

De altfel, i se potrivea de minune proverbul cu barza chioară, lipindu-i-se pe frunte eticheta de norocos al norocoșilor, divinitatea neavând ce căuta, socotea întreaga urbe, în preajma unuia care călca în biserică de două-trei ori pe an (unii ar fi băgat mâna-n foc că nu știe nici măcar Tatăl nostru), și atunci aghezmuț, rămas astfel de la vreo agapă întinsă până dimineața, așa că n-ar prea fi mirat pe nimeni dacă vreuna din gloabele alese ar fi câștigat cine știe cum, poate chiar

prin fraudă, ca rezultat al unui aranjament josnic de care el să nu aibă habar, derbiul cutare sau cutare, premiat regește. „Parcă-l văd într-o bună zi pe Năbabu” (numele din buletin îi era Aristică Protopopescu și te făcea să te duci cu gândul cu vreun secol în urmă), zicea Popa Plumb, „intrând în oraș ca belferul, într-un automobil descoperit, din alea cu burduf ca la trăsuri, cu trabucu-n colțul gurii, aprins cu o hârtie de-un miar, aruncând de-acolo cu teancuri de bancnote din alea mari, în stânga și-n dreapta, făcând oamenii să se repeadă ca găinile la boabele aruncate în bățatură.”

Aici se născuse într-o noapte înghețată de noiembrie și jumătatea asta de veac părise a avea durata unui vis oarecare, motiv pentru care toate amintirile sale – dacă nu cumva erau închipuiri; el însuși se întreba asta – aveau prospețimea unui lucru întâmplat de curând, putând spune cu precizie orice amănunt legat de existența sa încă de pe vremea găzduirii în pântecul mamei, dar nu putea pomeni nimănui despre așa ceva, fiind apăsător de fireasca teamă de-a nu fi luat de nebun și priponit fedeleș în cămașa de forță, cum se întâmplase cu un unchi de-al său, mort într-un azil mizerabil colcăind de șobolani, de la capătul țării. Avea un fel de memorie pe care era convins că n-ar mai putea-o avea cineva pe lumea asta – credea cu tărie că există mai multe lumi și cui avea chef și timp să-l asculte îi putea împărtăși teoria lui năucitoare -, constând în înmagazinarea unor informații pline de detalii din cele mai neînsemnate sau mai greu de ținut minte, amintindu-și, de pildă, cărți întregi, de la prima la ultima pagină, rând cu rând, unele citite în copilărie, dialoguri purtate cu părinții în vreo zi anume înaintea de plecarea la școală, cu prietenii de joacă, fiind în stare să reproducă absolut orice l-a impresionat de-a lungul timpului, cu precizia unui aparat, capacitate ce-i dădea un evident aer de superioritate, luând în bășcălie totul: viața, moartea, dragostea. De altfel, nu o dată pusese la cale

farse unora dintre locuitorii târgului – în ochii săi fiind cu toții niște rebuturi ale creației dumnezeirii – îndreptându-și atenția mai cu seamă către autorități, socotindu-se obligat să le arate adevărata lor dimensiune, falsificată de vremelnicia unei puteri iluzorii, dată de nerozia celorlalți.

Nu reușise nimeni să pătrundă în clădirea aceea mai mare decât prefectura județului (abia dacă se găseau cinci-șase inși care să-i fi intrat în curte, ajutându-l la diverse treburi, nicidecum în casă), dar se știa că acolo sunt depozitate obiectele negustoriei sale, fiind și locul unde își petrecea mai tot timpul, dovadă stând luminițele străbătând ferestruicile înalte ce se vedeau, ca și când ar fi fost oglinzile unui far maritim, încă de la intrarea în localitate, ajutându-i pe oameni să se orienteze în întunericul nopții sau pe ceață, fenomen întâlnit aici în peste jumătate din zilele unui an, din cauza așezării de o parte și de alta a albiei unui râu, într-o vale.

În ziua în care a pus mâna pe o motocicletă cu ataș, nemțească, vopsită în culori de camuflaj, de pe vremea războiului, cumpărată de la un târg de peste Dunăre, a dat încuviințare celor trei cărciumari, Lae, Gogu și Onuț, să cinstească pe oricine trece prin dreptul prăvăliei lor cu câte trei mititei sleiți, cu pâine și muștar, alături de o franzelă albă, și cu câte o bere, ținând să sărbătorească această achiziție cu întreaga suflare, doar că gestul său fu luat de primar și de gașca sa de slugi prăduitoare drept o anunțare a intenției de a se cocoșa în fruntea obștii, știindu-se că la noi norodul merge cu acela care dă mai mult, iar o așa risipă nu se mai pomenise altundeva. „Că nu doar de florile mărilor l-o fi găsit dărnicia asta”, își ziceau înjurând printre dinți, liniștindu-se mai apoi când au înțeles că, de fapt, îndărătul mărinimiei sale nu se afla decât bucuria nebună de-a se putea plimba prin târg cu Popa Aurică de-a dreapta, fluturându-i anterior asemenea unei cozi de cometa, venind de la vreo beție, stărnind rațele și găinile aflate în

drum, dar și hohote de râs, chiar dacă nici unul din cei doi nu trecea ca aparținând tagmei celor cu scaun la cap.

Sătucul ăsta cu ifose de oraș căpătase de la o vreme o oarecare faimă, și nu doar înăuntrul granițelor sale încețoșate, ducându-i-se vestea mult dincolo de ele, scriindu-se pe la mai toate jurnalele de soi de la București despre minunile făcute de moaștele unui sfânt necunoscut, descoperite întâmplător în timpul unor arături de toamnă, în toate zilele marilor sărbători de peste an adunându-se puhoi de lume, venită de peste tot, prosternându-se în fața osemintelor din micuța raclă din lemn de fag din biserica unde slujea taman Popa Plumb, după ce va fi stat la cozi întinse pe mulți kilometri ore încheiate. Chiar dacă nimeni nu putuse dovedi cu ceva că oasele acelea lunguiește, îngălbenite, sunt, într-adevăr, ale cine știe cărui îndelung pătimitor aflat în oastea Domnului, și nu ale unui ins obișnuit ori ale vreunui cal, credința că ele fac bine, vindecând oameni aflați pe patul de moarte, aducând bogăție și fericire sau copii femeilor sterpe, făcuse din micuța localitate un loc de pelerinaje ce-i adusesse o prosperitate nesperată, umflându-li-se teșcherelele nu doar popilor, ci și gogoșereselor, florăresei Marghioala, muritoare de foame până atunci, vânzătorilor de suveniruri din alabastru, precum și birtașilor, bașca banii adunați la primărie din taxele impuse, împotriva vociferărilor tuturor.

În scurtă vreme puținii contestatari ai minunilor săvârșite de moaște fuseră puși cu botul pe labe când observară că nu mai călcase un doctor prin oraș de mai bine de o jumătate de an, oamenii ajungând să se ia la întrecere cu moartea, scăpând de coasa ei până și cei care-o așteptau zăcând la pat, damblagiți de ani de zile, că pe străzi (vorba vine, niște ulițe pline de praf și de hârtoape) întâlneai la fiecare două femei una borțoașă, câteva trecute bine și de a treia tinerețe, că recoltele se făceau cu de la ele putere și acolo unde erau doar pârloage, nemaivorbind de faptul că vacile dădeau acum câte

cinci-șase căldări de lapte la o mulsoare, iar porcii ajunseseră cât taurii de mari, nemaiîncăpând în cocini. Binele se revărsase asupra tuturor în bătaie de joc, oamenii pierzându-și din cauza acestei plești căzute peste căpățânile lor seci, toate reperatele, alea puține, pe care le aveau, lăsându-se cumiți în voia sortii, puturoșindu-se peste măsură și împreunându-se întruna ca neghiobii (abia de mai aveau loc în oraș, alipind mai mereu alte odăi caselor), mulțumindu-se cu mersul la biserică în zilele date să poată atinge sicriașul acela sculptat meșteșugit, știind că e de ajuns. După modelul unei țări aflate într-un deșert îndepărtat în care cetățenia era totuna cu participarea la profitul scos din petrol, primăria socotise cu cale să-i bage în seamă pe cetățeni, dar nu dându-le ceva parale ca acelor arabi stând cu cururile pe ditai oceanul de țigeci, ci cu diplome frumos colorate, scrise pe carton lucios cu litere de-o șchioapă, plătindu-l și pe un geamgiu adus aici de vestea bunăstării, să le înrămeze pentru a împodobi cu ele pereții.

Drumul lui Aristică înspre casă trecea prin dreptul bisericii, iar în seara aceea în care se îmbătase mai abitir ca-n alte dați, îi sări în ochi o fantă de lumină răzbătând din deschizătura ușii celei mari de la intrarea în sfântul lăcaș, fiindu-i clar că Popa Plumb o uitase neîncuiată și se gândi să-i facă un pustiu de bine prietenului său de pahar, ca nu cumva să pătrundă acolo vreun răufăcător, atras de cutia milei, schimbată adeseori în ultima vreme, totdeauna cu alta mai mare. Doar că fără să știe de ce, n-a întors cheia în broască (părintele o uitase acolo, cu gândul la vreo țuică fiartă), așa cum s-ar fi cuvenit, și intră în pronaos, iar apoi, înjurând, în naos, după ce se împiedicase de pragul înalt, unde erau sfintele moaște ocrotitoare ale gloatei înconjurătoare, pe seama căreia glumea. La lumina unei lumânări aprinse cu ajutorul brichetei avută în permanență la el („la câte păcate am”, glumea, „nu știi niciodată când te împresoară întunericul iadului”), văzu

lucirile geamului raclei, moment în care-i veni din cap o trăsnăie cum nu s-a mai auzit vreodată undeva și fără să stea pe gânduri, cu ochii umeziți de la atâta râs, desfăcu fără probleme micul capac (era închis cu un ivăraș metalic) și scoase cu grijă cele două oase, pe care le înfășură în ziazele aduse de poștaș chiar în ziua aceea, și le duse acasă. Din măgăoaia de clădire botezată de el Muzeu (îi pusese și firmă) luă două oase din ipsos cumpărate de la talcioc, folosite ca butaforie de actori în piesele de teatru (avea și un craniu, desigur), și le duse la biserică, înlocuind-le pe celelalte, având grijă să pună capacul încetișor la loc și să încuie, totuși, ușa de la intrare.

De a doua zi viața își urmă același curs în oraș, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, oamenii slăvind neîncetat divinitatea, bucurându-se pe mai departe de binefacerile aduse de osemintele pupate și mângâiate de bieții credincioși (în fiecare lună, cu prilejul primei sărbători însemnate se lăsau fără capac pentru câteva ceasuri), îndestulându-se de atâta fericire, încât unora li se pusese de-a curmezișul, căzându-le greu la pipotă, ca atunci când băgau în ei, de Ignat, porcii creșcuți anume. Uneori dădea și el târcoale bisericii, urmărindu-i pe oameni de la intrare, citindu-le pe fețe, mai întâi nădejdea, iar când ieșeau certitudinea și eliberarea, zicându-și că alt lucru mai inutil și mai dăunător ca adevărul nu poate exista.

Trecuse altă jumătate de an de la nebunia cu moaștele (pe cele bune și uitase unde le-a dosit), și într-o dimineață, taman când se pregătea să iasă din curte pentru a merge să-și ridice ziazele de la poștă (poștașul se pensionase, iar un altul nu mai găsiseră, munca nemaivând vreun chichirez pentru nimeni) o văzu la poartă, neschimbată, la fel de frumoasă ca acum douăzeci și ceva de ani, pe Svetlana. „Ce naiba de holbezi așa la mine, omule?”, îl luă la rost văzându-l înmărmurit, „că doar nu m-oi fi schimbat de ieri, de când am plecat la mama, până azi.”

VESTONUL VIȘINIU, CU NASTURII ACEIA LUCITORI

Cei care-l cunoșteau mai puțin, văzându-l altfel decât pe ceilalți consăteni de-ai lor, ca scoși până la unul dintr-o matriță proastă, tocită de atâta folosință, înțelegeau, cu toată puținătatea minților, că nu doar hainele îl deosebeau pe omul acesta, fără să poată numi și o altă trăsătură diferită, considerându-l un înfumurat ciudățel căruia nu-i poți atinge cu prăjina de nas - dacă nu cumva o fi cu mintea plecată pe pustii -, ce le răspunde la salut de parcă ar avea buzele date cu ruj, fără a mai pune la socoteală faptul că abia dacă trecea de câteva ori pe an pe cârciumă, mulțumindu-se cu rachiul făcut de el din prunii primiți zestre de nevastă-sa cu mai bine de cincisprezece ani în urmă, atunci când se luaseră, scandalizând pe toată lumea, doar cu popă, rămânând fiecare cu numele de dinainte, ca străinii. Când, atât de rar, pășea pragul bodegii lui Prală, ceacărul - un negustor de zeamă de ce se nimerea cu un ochi albastru, iar cu altul căprui, venit de la mama naibii, de la capătul pământului, aciundu-se aici -, o făcea aproape de închiderea dughenei, când ceilalți mușterii erau cu creierii tulburi, și pătrundea în încăperea joasă, cu pereți strâmbi, ținând între buze o țigară maronie, groasă ca pe degetul mare, și nu una din tutun înfășurat în hârtie de ziar, cum se obișnuia pe la ei, ceea ce era încă un semn de aroganță din partea individului.

Intr-un fel mândria sa era justificată, credeau oamenii, pentru că așa straie frumoase ca ale lui, curate lună și încheiate în nasturi lucitori de metal nu avea nimeni. Nici Gogu,